

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. V.**, zast. Mgr. et Mgr. Ondřejem Teplým, advokátem, se sídlem Zahradní 46, Kolín, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Na Baních 1535, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2015, č. j. 9 A 304/2014 - 126,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Ředitel žalované rozhodnutím ze dne 20. 4. 2009, č. j. KRPS-239044/ČJ-2009-0100KR-PK, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele žalované ze dne 23. 1. 2009, č. 66/2009, jímž byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, na vlastní žádost propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky ke dni 22. 1. 2009.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 10. 2012, č. j. 7 Ca 167/2009 - 57, žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl jako nedůvodnou. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že služební funkcionář je povinen na žádost policisty rozhodnout o jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, a to i v době kratší dvou měsíců od doručení žádosti. Soud přitom poukázal na skutečnost, že v písemnosti ze dne 22. 1.

2009, označené „*Sepsání záznamu o odchodu ze školící místnosti - pokyn kpt. Mgr. P. Š.*“, žalobce výslovně uvedl, že se rozhodl k 22. 1. 2009 ukončit svůj služební poměr k Policii České republiky, neboť by vzájemné vztahy mezi ním a kpt. Š. mohly poškodit jméno policie. Žalobce si byl podle soudu vědom, že ukončení služebního poměru je v rozporu s příslušnou právní normou a vyjádřil ochotu plně nést za své rozhodnutí ukončit služební poměr k Policii České republiky následky. Z tvrzení žalobce a z výpovědí svědků vzal soud za prokázané, že konflikt žalobce s nadřízeným jej přiměl k rozhodnutí dobrovolně ukončit služební poměr ke dni 22. 1. 2009, což § 42 odst. 5 písm. c) zákona o služebním poměru umožňuje. Soud uzavřel, že napadené rozhodnutí vycházelo z náležitě zjištěného stavu věci a žalobce neuvedl skutečnosti, které by projev jeho vůle vyvrátily. Námitky žalobce soud označil za snahu zachránit neuvážlivé jednání svědčící o rozporuplnosti osobního přístupu žalobce.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 5. 2013, č. j. 4 Ads 129/2012 - 44, kasační stížnost zamítl. Ústavní soud však tento rozsudek nálezem ze dne 13. 6. 2014, sp. zn. III. ÚS 2428/13, zrušil. V odůvodnění Ústavní soud uvedl, že Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku patřičně nereagoval na námitku žalobce (dále jen „stěžovatel“), že kpt. Š., kterému byla adresována předmětná písemnost, ji nemohl postoupit příslušnému služebnímu funkcionáři podle § 175 odst. 4 zákona o služebním poměru, neboť vůbec nebyl služebním funkcionářem. Ústavní soud proto shledal, že „... *Nejvyšší správní soud nedostál povinnosti své rozhodnutí řádně odůvodnit a vypořádat se námitkou stěžovatele, která je pro posouzení dané věci klíčovou, neboť Nejvyšší správní soud svůj závěr o zákonnosti postoupení předmětné písemnosti příslušnému služebnímu funkcionáři opřel o § 175 odst. 4 zákona o služebním poměru, aniž by tento svůj závěr řádně odůvodnil(...)*.“

Za dané procesní situace Nejvyšší správní soud znovu přezkoumal napadený rozsudek a dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2012, č. j. 7 Ca 167/2009 - 57, je nepřezkoumatelný ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřoval Nejvyšší správní soud v tom, že se Městský soud v Praze ve svém rozsudku dostatečně nezabýval žalobní námitkou, podle níž písemnost stěžovatele ze dne 22. 1. 2009 nebyla podána příslušnému služebnímu funkcionáři, ani jinému služebnímu funkcionáři Policie České republiky, a neměla proto být příslušnému služebnímu funkcionáři postoupena. Nejvyšší správní soud proto rozsudkem ze dne 27. 4. 2014, č. j. Ads 129/2012 - 91, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V dalším řízení Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a rozsudkem ze dne 6. 5. 2015, č. j. 9 A 304/2014 - 126, ji zamítl. V odůvodnění uvedl, že v rámci provedeného dokazování nebyly zjištěny skutečnosti, které by svědčily o tom, že kpt. Š. byl služebním funkcionářem. Soud proto přisvědčil námitce stěžovatele, že žádost nebyla příslušnému služebnímu funkcionáři doručena podle § 175 odst. 4 zákona o služebním poměru. Nicméně tento závěr nevedl soud ke zrušení rozhodnutí žalované, neboť způsob doručení žádosti podle § 175 odst. 4 zákona o služebním poměru není jediným postupem opravňujícím služebnímu funkcionáře k rozhodnutí o žádosti. Pro soud byl zásadní materiální obsah žádosti stěžovatele a otázka jejího doručení do dispozice služebnímu funkcionáře. Soud vyložil, že žádost stěžovatele měla všechny náležitosti ve

pokračování

smyslu § 175 odst. 3 zákona o služebním poměru a připomněl, že zmíněné ustanovení zákona výslovně neuvádí povinnost adresovat žádost přímo služebnímu funkcionáři. Proto soud žádost z hlediska obsahu posoudil jako způsobilou zahájit řízení podle § 178 zákona o služebním poměru. Sám stěžovatel žádost ponechal na podatelně, tj. na místě obvyklém a určeném pro naléhavá podání ve smyslu § 175 odst. 3 zákona o služebním poměru. Podle soudu již tímto úkonem stěžovatele byla žádost doručena služebnímu funkcionáři ve smyslu naposledy uvedeného ustanovení. Následně byla žádost v rámci organizační struktury žalované „předána“ do dispozice příslušného služebního funkcionáře, který v návaznosti na podání žádosti zahájil řízení a následně o ní v souladu se zákonem o služebním poměru rozhodl. Soud nepřijal tvrzení stěžovatele, že jeho záměrem nebylo ukončit služební poměr u žalované, nýbrž toliko iniciovat zahájení disciplinárního řízení. Takový výklad žádosti nebyl možný zejména s ohledem na její jasný text a další okolnosti případu. Proto podle soudu nemůže projev vůle stěžovatele zvrátit ani skutečnost, že v žádosti neoznačil přímo služebního funkcionáře, který byl oprávněn o věci rozhodnout. Takový výklad by byl možný jen v situaci, kdy by obsah žádosti a okolností případu vyvolávaly pochybnosti o obsahu projevu vůle, což však nebyl stěžovatelův případ.

Proti uvedenému rozsudku podal stěžovatel včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že soud nesprávně vyložil ustanovení § 175 odst. 1 zákona o služebním poměru, z něhož podle stěžovatele plyne, že žádost o ukončení služebního poměru může příslušník učinit pouze u služebního funkcionáře, který je k rozhodnutí příslušný. Příslušný služební funkcionář musí být i adresátem žádosti. Výklad uvedeného ustanovení, který by příslušníkům umožnil podat žádost i u jiného policisty, stěžovatel odmítl. Stěžovatel namítl, že je nepřipustné, aby žádost byla předána subjektu, který není správním orgánem, a přesto byl následně příslušný služební funkcionář povinen o této žádosti rozhodnout. Povinnost a zároveň oprávnění postoupit žádost stěžovatele by měl toliko služební funkcionář, jímž však kpt. Š. nebyl. Podle stěžovatele byla písemnost pouhým informačním sdělením pro kpt. Š. Soud svým výkladem umožnil, aby byl propuštěn příslušník na základě soukromé korespondence. Stěžovatel uvedl příklad, kdy kolega postoupí příslušnému služebnímu funkcionáři soukromý e-mail jiného příslušníka, kde daný příslušník vyjádří svůj záměr ukončit služební poměr vůči žalované pro nespokojenost se svou prací a v důsledku takového e-mailu by pak mohl být příslušník propuštěn. Zmíněný postup stěžovatel pokládá za nezákonný. Odmítl také, že by odevzdání služebního průkazu, služební zbraně a překonání oplocení bylo možné považovat za žádost o ukončení služebního poměru. Soud podle stěžovatele posoudil celou situaci spekulativně k jeho tíži, neboť zákon o služebním poměru nepovažuje nastíněné chování za žádost o ukončení služebního poměru. Stěžovatel zdůraznil, že podání žádosti neznamená automatické ukončení služebního poměru. O žádosti vždy musí rozhodnout příslušný služební funkcionář. Celý postup žalované podle stěžovatele působí absurdně a zakládá vážné obavy, zda žalovaná zná princip rozhodování o ukončení služebního poměru. Stěžovatel namítl, že předmětná písemnost byla připravena, vytisknuta a podepsána na podatelně žalované, avšak byla předána pracovníci podatelny k doručení kpt. Š. Kpt. Š. jako adresát písemnosti nebyl zmocněn k jejímu doručení náměstkovi ředitele žalované a doručil ji bez vědomí stěžovatele. Protože stěžovatel nebyl upozorněn na doručení písemnosti náměstkovi ředitele žalované, nemohl jej ani informovat o tom, že písemnost je pouze informací pro kpt. Š., a nikoliv žádostí o ukončení služebního poměru. Stěžovatel upozornil, že žalovaná při nakládání s předmětnou písemností zneužila svého

postavení k jeho újmě a postupovala tedy v rozporu s § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru.

Stěžovatel služebnímu funkcionáři vytkl jeho nesprávný postup při vyřizování předmětné písemnosti, který podle něj byl právně i fyzicky neuskutečnitelný. Dne 22. 1. 2009 služební funkcionář vůbec neměl k dispozici domnělou žádost, ani nebyl o její existenci informován. Proto nemohl ke zmíněnému datu ani řízení zahájit, protože řízení se zahajuje ve smyslu § 178 odst. 1 a § 178 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru dnem, kdy je žádost doručena věcně příslušnému funkcionáři. Stěžovatel následně uvedl, že rozhodnutí lze považovat za vydané až v situaci, kdy je doručeno účastníkovi řízení, což v jeho konkrétním případě bylo až 26. 1. 2009, a tudíž účinky daného rozhodnutí mohou nastat nejprve k tomuto dni. Stěžovatel vytkl náměstkovi ředitele žalované, že mu společně s přípisem o zahájení řízení a vyhovění jeho žádosti současně zaslal i rozhodnutí, kterým jeho služební poměr ukončil. Zmíněným postupem mu náměstek ředitele žalované zamezil uplatnit v řízení procesní práva, zejména právo vyjádřit se k podkladům řízení. Pokud by stěžovatel měl možnost se k podkladům řízení vyjádřit, pak by k jeho propuštění vůbec nedošlo. Stěžovatel dále zdůraznil, že proti rozhodnutí služebního funkcionáře podal odvolání a že tudíž právní moci uvedené rozhodnutí nabylo teprve dne 23. 4. 2009, a nikoliv dne 26. 1. 2009, jak nesprávně uvedl soud.

Stěžovatel namítl, že soud nesprávně posoudil oprávnění náměstka ředitele žalované rozhodnout o jeho propuštění se zpětnou účinností ke dni 22. 1. 2009. Takový postup zákon o služebním poměru vůbec nepřipouští, neboť služební poměr lze ukončit s účinností od doručení žádosti do konce druhého kalendářního měsíce následujícího po doručení žádosti. Soud opomněl, že rozhodnutí o ukončení služebního poměru je svou povahou rozhodnutí konstitutivní, které nemůže mít zpětné účinky. Stěžovatel považoval za vyloučené, aby bylo ponecháno na vůli účastníka řízení, zda služební poměr skončí před datem zahájení řízení. Služební funkcionář měl stěžovatele vyzvat, aby ve své žádosti upravil datum, ke kterému žádal o propuštění, do souladu s příslušnými právními předpisy. Jelikož tak neučinil, jeho postupem mělo dojít k zásahu do práv stěžovatele, avšak tento rozpor se zákonem soud vůbec nezaregistroval. Stěžovatel nesouhlasil s postupem žalované, která mu z pokynu kpt. Š. zamezila vstup na všechna pracoviště Policie ČR. Odmítl i argument žalované, že si překážku vstupu do služebny Policie ČR vytvořil sám tím, že odevzdal služební průkaz, který slouží jako vstupní a identifikační průkaz.

Stěžovatel kasační stížnost uzavřel s tím, že Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížnost i tvrzení v ní obsažená jsou zmatečná a vzájemně rozporná. Žalovaná odmítla tvrzení stěžovatele, že tzv. Sepšání záznamu o odchodu ze školící místnosti - pokyn kpt. Mgr. P. Š. bylo směřováno pouze kpt. Š. a nikoliv služebnímu funkcionáři. Zmíněnou písemnost je nutné rozdělit na dvě části, a to vyjádření stěžovatele k události, která proběhla během školení, a dále pak osobní rozhodnutí stěžovatele ukončit služební poměr. Žalovaná připomněla, že kpt. Š. byl služebně nadřízeným stěžovatele, přestože nebyl služebním funkcionářem. Proto kpt. Š., jakožto služebně nadřízený stěžovatele, postoupil žádost stěžovatele

pokračování

služebnímu funkcionáři. Žalovaná připomněla, že stěžovatel provedl faktické i právní podání záznamu na její podatelnu, neboť podání předal přímo pracovníci podatelny. Kpt. Š. zjistil, že není k projednání žádosti příslušný, a proto ji předal příslušnému služebnímu funkcionáři. Žalovaná upozornila, že je jednotným bezpečnostním sborem a uvedený postup při nakládání s žádostmi je v její struktuře obvyklý a vyřízení jednotlivých žádostí se vždy přiděluje konkrétním příslušným osobám podle obsahu žádosti. Pokud služební funkcionář obdrží žádost o ukončení služebního poměru, je pak povinen služební poměr ukončit. Žalovaná poukázala na skutečnost, že kpt. Š. byl povinen doručit žádost stěžovatele služebnímu funkcionáři, neboť v opačném případě by se sám vystavil riziku služebního postihu. Po předání žádosti ji příslušný služební funkcionář posoudil podle § 175 odst. 2 zákona o služebním poměru podle jeho obsahu jako žádost o ukončení služebního poměru, přičemž byla doručena příslušnému služebnímu funkcionáři v souladu s § 175 odst. 3 zákona o služebním poměru. Žalovaná konstatovala, že zákon o služebním poměru zakládá služebnímu funkcionáři oprávnění ukončit služební poměr i ve lhůtě kratší než dva měsíce od podání žádosti, proto byl jeho postup při vyřizování žádosti stěžovatele v souladu se zákonem. Žalovaná popřela, že by stěžovateli byla odeprána možnost vstupu na služebnu. Stěžovateli nic nebránilo navštívit tzv. recepci služebny, kam má veřejnost přístup a s žalovanou komunikovat. Do dalších prostor však stěžovatel přístup neměl, neboť odevzdal svůj identifikační průkaz, který zároveň slouží ke vstupu na služebnu. Žalovaná namítla, že stěžovatel nebyl nikým k ukončení služebního poměru nucen. Pokud si celou věc rozmyslel, mohl po podání žádosti provést kroky k nápravě celé věci, což však stěžovatel neučinil. Jelikož stěžovatel s nikým nekomunikoval, služební funkcionář neměl jinou možnost, než vydat rozhodnutí o ukončení služebního poměru. Žalovaná proto navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 175 odst. 1 zákona o služebním poměru „[ú]častník může učinit podání služebnímu funkcionáři, který je oprávněn ve věci rozhodnout, a to písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem.“

Podle § 175 odst. 2 zákona o služebním poměru „[p]odání se posuzuje podle svého obsahu. Musí z něj být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, vrátí jej služební funkcionář účastníkovi, vyzve jej k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“

Podle § 175 odst. 3 zákona o služebním poměru „[p]odání je doručeno, jestliže je převzato služebním funkcionářem uvedeným v odstavci 1. V případě, že jde o podání, pro něž je stanovena zákonná lhůta, považuje se podání za doručené, jestliže je podáno na místo, které je k tomu účelu určeno nebo je k tomu účelu obvyklé (podatelna bezpečnostního sboru nebo organizační části), anebo je držiteli poštovní licence, zvláštní poštovní licence nebo jinému provozovateli poštovních služeb podáno s označením "doporučené".“

Podle § 175 odst. 4 zákona o státní službě „[n]ení-li služební funkcionář příslušný k rozhodnutí ve věci, je povinen postoupit podání příslušnému služebnímu funkcionáři bezodkladně a uvědomit o tom účastníka.“

V projednávané věci již není sporu o tom, že stěžovatel označil jako adresáta své písemnosti ze dne 22. 1. 2009, nazvané „Sepsání záznamu o odchodu ze školící místnosti - pokyn kpt. Mgr. P. Š.“, kpt. Š., který však nebyl služebním funkcionářem, a proto je v posuzované věci vyloučena aplikace § 175 odst. 4 zákona o služebním poměru.

Zdejší soud posoudil, zda stěžovatelovo podání lze považovat za žádost o ukončení služebního poměru ve smyslu § 178 odst. 1 zákona o služebním poměru ve spojení s § 42 odst. 1 písm. m) téhož zákona. Z obsahu stěžovatelovy žádosti při zohlednění § 175 odst. 2 zákona o služebním poměru jednoznačně vyplývá, že se rozhodl dne 22. 1. 2009 v průběhu školení, po neshodách s kpt. Š., ukončit svůj služební poměr u žalované, přičemž za tímto účelem sepsal žádost o propuštění ze služebního poměru. Stěžovatel tuto žádost zanechal v podatelně (tj. v místě přímo určeném pro příjem podání), vlastnoručně ji podepsal a výslovně v ní uvedl: „(...) rozhodl jsem se k dnešnímu dni ukončit můj služební poměr k Policii České republiky. Jsem si vědom, že toto ukončení služebního poměru je v rozporu s příslušnou právní normou, jsem ochoten plně nést z mého rozhodnutí ukončit služební poměr k Policii ČR následky. V příloze 1 této písemnosti odevzdávám služební průkaz č. 214416.“ Podle zdejšího soudu je nesporné, že výše citovaný projev vůle stěžovatele směřoval k ukončení služebního poměru a i další okolnosti případu, a to zejména, že stěžovatel ponechal služební průkaz na podatelně, odevzdal služební zbraň na ekonomickém oddělení a opustil prostory školicího střediska „přelesením“ přes plot, svědčí o záměru ukončit služební poměr. Zmíněné úvahy vedou zdejší soud k závěru, že stěžovatelovo chování v kombinaci s jeho písemnou žádostí lze považovat za projev pravé a svobodné vůle. Ve výše uvedených závěrech zdejšího soudu, že stěžovatelova vůle směřovala k ukončení služebního poměru, přitom ani Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 6. 2014, sp. zn. III. ÚS 2428/13, neshledal pochybení.

Nejvyšší správní soud se zabýval dále otázkou, zda byla stěžovatelova žádost učiněna vůči subjektu, který zákon předpokládá. Zdejší soud dospěl k závěru, že ačkoliv žádost stěžovatele obsahuje omyl v osobě adresáta, byla přesto způsobilá k projednání a kpt. Š. jakožto nesprávný adresát žádosti při jejím zpracovávání postupoval správně.

pokračování

Nejvyšší správní soud vyšel zejména ze skutečnosti, že žalovaná je specifickým subjektem veřejného práva a pro její vnitřní organizaci platí, že vztahy mezi jejími příslušníky jsou stavěny na principu služební hierarchie. Kpt. Š., jakožto nesprávný adresát, avšak zároveň služebně výše zařazený příslušník Policie ČR, žádost vyhodnotil podle jejího obsahu a jelikož zjistil, že k jejímu projednání není příslušný, žádost neformálně předal příslušnému služebnímu funkcionáři - náměstkovi ředitele žalované. Podle Nejvyššího správního soudu specifická povaha žalované vylučuje, aby v důsledku omylu v osobě adresáta žádosti služebně výše zařazený příslušník takovou žádost ignoroval a nevyřídil ji. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se žalovanou, že kpt. Š. musel žádost vyřídít, a jelikož k jejímu projednání sám nebyl příslušný, zvolil nejrychlejší způsob jejího vyřízení, když ji neformálně předal příslušnému služebnímu funkcionáři. Zdejší soud poukazuje na skutečnost, že obdobně nakládají s podáními, jež obsahují chybu v označení adresáta, i soudy. Soudy vždy posoudí podání podle jeho obsahu a při zjištění nesprávného označení adresáta (např. při záměně příslušného úseku soudu), předají podání příslušnému úseku soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 3 As 4/2004 - 44, dostupné na www.nssoud.cz). Zdejší soud tak uvádí, že způsob, jakým žalovaná naložila s podáním stěžovatele, jež obsahovalo chybu v označení adresáta, není v oblasti veřejného práva neobvyklý, ani překvapivý.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem stěžovatele, že by podle právního názoru žalované mohli služební funkcionáři propouštět příslušníky Policie České republiky na základě toliko soukromé e-mailové korespondence. Předně zdejší soud uvádí, že nyní posuzovaný případ se zásadním způsobem odlišuje od případu uvedeného stěžovatelem. Stěžovatelem vlastnoručně sepsanou žádost nelze považovat za pouhou soukromou korespondenci, čemuž nasvědčuje použité spojení „...rozhodl jsem se k dnešnímu dni ukončit můj služební poměr k Policii České republiky. Jsem si vědom, že toto ukončení služebního poměru (...)“. Formulace „toto ukončení“ vystihuje skutečnost, že stěžovatel míní ukončit svůj služební poměr právě touto žádostí, kterou toliko nesprávně adresoval kpt. Š. Závěru, že žádost stěžovatele nelze považovat za soukromou korespondenci nasvědčuje, také to, že stěžovatel žádost podal na podatelně útvaru policie, společně s ní učinil i další související kroky, a to již nikoliv vůči kpt. Š., ale vůči Policii České republiky jako takové. To znamená, že odevzdal služební průkaz, služební zbraň a svévolně opustil místo školení. Formulace stěžovatelovy žádosti, společně s uvedenými okolnostmi, jasně vypovídá o tom, že skutečným záměrem stěžovatele bylo učinit žádost o skončení služebního poměru, a to vůči žalované, respektive služebnímu funkcionáři ve smyslu § 175 odst. 1 zákona o služebním poměru. Navíc podle věty první téhož ustanovení nemusí být podání služebnímu funkcionáři adresováno, nýbrž jen u něho učiněno písemně, ústně do protokolu nebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Jestliže se tedy písemná žádost o ukončení služebního poměru dostala do dispozice služebního funkcionáře, je nutné vycházet z toho, že byla učiněna způsobem uvedeným v § 175 odst. 1 větě první zákona o služebním poměru.

Nejvyšší správní soud uvádí, že příslušný služební funkcionář byl oprávněn ukončit služební poměr stěžovatele ke dni 22. 1. 2009. Teorie správního práva sice obecně předpokládá, že konstitutivní správní rozhodnutí se vydávají s účinky ex nunc a pro futuro, nicméně připouští z tohoto pravidla i výjimky (srov. HENDRYCH, Dušan. *Správní právo: obecná část*. 8. vyd. Praha: C.H. Beck, 2012, s. 195). Takováto

výjimka byla ex lege uplatněna právě ve stěžovatelských případech. Podle § 42 odst. 5 písm. c) zákona o služebním poměru skončí služební poměr příslušníka „*uplynutím 2 kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti o propuštění, jestliže služební funkcionář nerozhodne na základě žádosti příslušníka o době kratší.*“ Citované ustanovení umožňuje služebnímu funkcionáři, aby ukončil služební poměr příslušníka i ve lhůtě kratší než 2 kalendářní měsíce po doručení žádosti, požádá-li o to příslušník. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel v žádosti výslovně uvedl „...rozhodl jsem se k dnešnímu dni ukončit můj služební poměr k Policii České republiky.“, čímž označil den, ke kterému žádá služební poměr ukončit (tj. ke dni podání žádosti). V daný den žádost předal na podatelnu žalované. Nejvyšší správní soud vyložil, že zákon o služebním poměru umožňuje příslušnému služebnímu funkcionáři ukončit služební poměr s účinností ke dni podání žádosti, činí-li tak na základě žádosti příslušníka. Proto příslušný služební funkcionář nepochybil při stanovení účinnosti rozhodnutí ke dni podání žádosti, neboť zákon o služebním poměru takový postup umožňuje a příslušný služební funkcionář tak učinil na základě výslovného požadavku stěžovatele.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že z přípisu náměstka ředitele žalované ze dne 23. 1. 2009, č. j. KRPS-10526/ČJ2009-0100OP, vyplývá, že řízení o žádosti stěžovatele o propuštění ze služebního poměru bylo zahájeno v souladu s § 178 odst. 1 a § 178 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru, dne 23. 1. 2009, tj. dnem, kdy byla žádost doručena příslušnému služebnímu funkcionáři - náměstkovi ředitele žalované. Nejvyšší správní soud v této souvislosti doplňuje, že § 36 odst. 3 správního řádu obecně ukládá správním orgánům povinnost upozornit účastníka řízení na možnost vyjádřit se k podkladům řízení, nicméně toto pravidlo neplatí v situaci, kdy správní orgán plně vyhoví žádosti účastníka řízení. Sám stěžovatel inicioval zahájení řízení o ukončení služebního poměru podáním žádosti. Jelikož příslušný služební funkcionář jeho žádosti v plném rozsahu vyhověl, nebyl proto povinen stěžovatele upozornit na možnost vyjádřit se k podkladům řízení. Tento právní názor zaujal zdejší soud již v předchozím řízení a Ústavní soud v něm neshledal pochybení.

Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce stěžovatele, že rozhodnutí příslušného služebního funkcionáře nabylo právní moci až dne 23. 4. 2009. Tato skutečnost však podle zdejšího soudu neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a nezaložila důvodnost kasační stížnosti. Podle § 190 odst. 4 zákona o služebním poměru nemá odvolání proti rozhodnutí o ukončení služebního poměru odkladný účinek. Přestože tedy rozhodnutí o ukončení služebního poměru vydané příslušným služebním funkcionářem nabylo právní moci až dne 23. 4. 2009, v důsledku absence odkladného účinku odvolání uvedené rozhodnutí ve smyslu § 74 odst. 3 ve spojení s § 74 odst. 1 věty druhé správního řádu bylo způsobilé vyvolat zamýšlené právní účinky vůči stěžovateli již okamžikem jeho doručení, tj. 26. 1. 2009.

Zdejší soud pak souhlasí s názorem žalované, že stěžovateli nebylo bráněno ve vstupu do veřejně přístupných částí služebny žalované, kde případně mohl ponechat svá jiná podání či pomoci služby na tzv. recepci kontaktovat příslušné osoby. Argument stěžovatele, že mu byl znemožněn přístup na služebnu žalované, proto neobstojí. Pro úplnost zdejší soud uvádí, že nedospěl k závěru, že by žalovaná zneužila svého postavení

pokračování

vůči stěžovateli k jeho újmě či jinak porušila zákon o služebním poměru a konstatuje, že žalovaná § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru neporušila.

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu